

ТЕМА

№ 19

въпрос 19

Въпрос 19

Ролята на миряните в живота на Църквата

Думите мирянин произлиза от гръцката дума "лаос", която означава хора, народ. Мирянинът е човек, който сподели Божествената природа и получава от Бог специалният дар и привилегията да е член на Църквата. Можем да кажем, че според православното учение всеки християнин, независимо дали е епископ, свещеник, дякон или просто член на Църквата, е мирянин, защото това не е негативен или частичен, а всеобхватен термин и наше общо призвание. Преди да бъдем нещо определено и различно, всички сме миряни, защото цялата Църква е марианство – хората, семейството, общността – създадено и установено от самия Христос. Православното разбиране за миряните разкрива и истинското значение и функции на духовенството. Мирянинът е не само човек, който живее в света (мир - на църковнославянски език). Мирянинът е изпратен от Христос в света, за да може всичко, до което се докосне, да се освети и да го направи светлина - било в отношението му към хората, или към цялата природа. Как благоговейно трябва да се отнасяме към всичко, което ни заобикаля, ако гледахме на него, като създадено от Бог с любов, за да влезе в тайната на приобщеността с Него. В този смисъл всеки вярващ християнин в Църквата се явява свещеник, т.е. човек, който осветява всяка твар, за да я приведи към Бога по думите на св. Максим Исповедник. А ето и думите на Св. Василий Велики, който казва: "Всеки може да управлява и властва, но само истинският цар може да умре за своя народ..". Ето тази е ролята на всеки християнин - и мирянин, и свещеник - защото ако се наричаме народ Божий, това включва всички в Църквата - от новородения младенец до патриарха. Ако се вгледаме в историята на Църквата - кои са били светците? Светци са били не само епископите и не само членовете на духовенството. Някои светци са били със сан, а други - не, но голяма част от тях са били просто миряни и са достигнали такива духовни висини и святост, че от тях се леела таворска светлина. Духовниците правят Църквата това, което трябва да бъде: особен кръг хора или част от Бога. Тяхното предназначение е да увековечават вътре в Църквата това, което не зависи от хората: милостта на Бога, учението на Бога, заповедите на Бога, спасителната и целителна сила на Бога. То не е в учението или във властта им, защото те нямат таква, освен онези, които са запазени и увековечени в Църквата от времето на апостолите до днес и които са

За да стане глум на Църквата
Тръбват

- Да водят непрестанна борба с враговете на спасението на човечеството и да постигнат победи в битката с вечико, щце в този свет - похотта на плътта, похотта на очите и гордостта житейска (Йоан. 2:16).

- Да разпространяват Евангелието на Господа Исуса Христа с думи и дела.

- Да подпомагат растежа на Църквата.

- Да участват в делото на Църквата (мисионерско, духовно-просветно, културно, социално и др.).

- Да взимат участие в избирането на кандидатите за свещенство.

- Да внасят своя принос в богослужението с молитвено присъствие, вяра и служение според призиването си като млади хора, директори, четци, певци, свещопродавачи, клисари и пр.

Това се постига чрез постоянно противостоење на всички действия, които замърсяват атмосферата на християнския живот. Мирянин, който е съвестен в своето старание към светостта и свършенството си като член на Тялото Христово, трябва да бъде още бдителен и готов за борба с враговете на наше спасение посредством вяра, твърдост, кураж и постоянство. Светът е изпълнен с изненади. Живеем в ожитршено общество, което често пъти се отвръща от дълга си да поддържа чистотата на човешките тела и души. За нещастие, това общество възпитаваша нашите деца да бъдат каквото те си искат и да правят каквото те си щат. За това казваме, че чистотата на живота изключва непрестанни саможертви, зардого съветът ни поднася непрестанни изпитания.

Миряните обаче не трябва да забравят, че светът е Божие творение, в което дяволските действия следва да се отстраняват в интерес на истината, справедливостта и добродетелността. Поради тази причина миряните трябва да се противопоставят на сатаната в мантията на му да похвалява тялото и душата ни. Православните миряни да се въоръжат срещу всички безбожни желания. В тази борба обаче те не трябва да се уповават само на себе си. Св. апостол Павел казва, че без силата на благодатта ние сме неспособни да победим властта на дявола. Тъмнината и поднебесните духове на злобата. Поради това всички следва да се придържаме към Тялото Христово като носим кръста и в темнината себе си и волята от атаките на врага по пътя на наше спасение. Друга привилегия на миряните в това отношение е

II

трябва да се уповават само на себе си. Св. авраам е бил изпитан, когато е трябвало да се приди ржаме към Тялото Христово като истински кръжкост в не-
тъмнищата и поднебесните духове на злобата. Поради това велики следва да се приди ржаме към Тялото Христово като истински кръжкост в не-
предпазваме себе си и другите от атаките на врага по пътя на нашето спасение. Друга привилегия на миряните в тайното служение е
православната мисъл. Това не става само от амвона, от който може да се произнесе проповед за Христа. Много са начините, които са
посветени на Христа. Мирянин може да практикува в проповядването на вярата и религиозното си убеждение. Мирянинът може да
проповядва със своя характер, със своя добродетелен живот, с любовта си, с готовостта си да помогне, с участието си в ръководството на
младите, с посещението си на болни, сакати, затворени, изоставени. Задължението си да разпространява Словото
Божие мирянинът може да изпълнява и като учител в богословските школи, в църковното училище, в библейските класове и в молитвено-
събирания. Религиозното познание и мъдрост мирянинът може да сподели и с безразлични, с неинформирани, дори с цинични, както и
с тия, които отричат съществуването на душата и Бога, и които се съмняват в обогатяването й чрез възможностите на религиозния живот и
начин на мислене.

Какви материални приношения могат да правят миряните на олтара на любовта в чест на Христа? Всичко, каквото е принесено според
църковните установления, се счита за жертвоприношение в чест на Христа. Това включва приношенията за тайствата и други
религиозни служби. Свещите, олиото, тамялът, светите утвари, священите облачения, хлябът и виното - всички те са свещени приношения
в които намира своя израз свещеническият характер на служението на миряните. Например хлябът и виното, докато са свещени за св. Евхаристия,
не са само материални приношения. Те са обогатени с благочестието и жертвената любов на миряните. Свещите, които миряните правят
пред олтара и пред иконите, не са само восък. Те имат символично значение. Те са тайствено жертвоприношение. В джобното прав ославно
снодално календарче четем, че „църковната свещ е чиста и свята жертва пред Божия олтар“. Молитвата, вярата, надеждата и любовта на

миряните символично също се сходядат със свещите. Всички други части на изкуството и красотата заедно с пенното, четивата и песнопенията са приющения, които миряните даряват за общо назидание и за прослава на Христа. Цо се отнася до участието на миряните в административата на Църквата, мисля, че то е установен вече принцип, признат като съкровено наследство от стари времена и практикуван от Църквата и днес. Едва ли ще се намери някой в Църквата понастоящем, който да отрече правото на миряните да участват в делата за нейното благоуспяване Същото се отнася и до привилегиите на миряните да участват в управлението, инициативите и изборността, които правят Църквата общност от хора, обединени с вяра в Господа Исуса за благонамерение и душеспасение. Прерогативите на клира съвсем не пречат на активното участие на миряните в управлението и живота на Църквата. Напротив, работейки заедно с клириците, престижът и влиянието на миряните се увеличава и вярата им се усилва, тъй като единенето им спомага за разширяване влиянието на Църквата и я прави по-близка до сърцето на всички. Днес във всички църковни подразделения временните дела на Църквата се ръководят от миряни, представени от съветниците, настоятелите и членовете на управителните тела. Заедно с клириците миряните проучват и решават всичко, което може да бъде от полза за благосъстоянието на църковните подразделения. В цялостното оформление на църковните дела участват миряни - специалисти в отделните сектори на секуларния живот. Клириците дават съгласието си и благославят окончателното решение. Мнението на клира невинаги е решаващо в извънбогослужебните аспекти на църковния живот. То може да влияе на мисленето на миряните, но специалните миряни често предлагат точното определение. Разбира се, всичко това следва да бъде свързано и със свещената традиция на Църквата, на която миряните не трябва да забравят, че също служат и че трудовете им са изцяло за успеха на Божие царство още тук на земята. Друг важен аспект в служението на миряните е правото им на участие в избора на клириците. Св. Библия и Свещеното Предание са запазили недвусмислени свидетелства, че тази привилегия на миряните се е упражнявала от самото начало на Църквата. Виждаме тази привилегия в действие още при погълване на мястото, овакантено поради опладането на Юда Искариотски от числото на 12-те Христови апостоли. Тогава са се събрали около сто и двадесет души. Чак след тяхното съгласие да се хвърли жребий Матия бил причислен към единадесетте апостоли (Деян. 1:26). Седемте дякони също били първо избрани от множеството, а сетне ръкоположени от апостолите. Коментирайки тази апостолска практика, св. Йоан Златоуст отбелязва, че апостолите не са действали по собствено мнение, но са имали одобрението на цялото множество ученици. Привилегиата на миряните да участват в избора на клириците като апостолска традиция, пазена и изяснявана от светлите канони, е все още в сила и се практикува и от БПЦ. В уставите -

по собствено мнение, но са имали одобрението на цялото множество ученици. Привилегията на миряните да участват в избора на клириците като апостолска традиция, пазена и изживявана от светите канони, е все още в сила и се практикува и от БПЦ. В мутавите както в есхархийския, така и в патриаршеския, се потвърждават правата и привилегиите на миряните в цялостния живот на Църквата ни от „Избиране на патриарх“, та чак до последната част на „Общи и преходни разпоредения“.

Ръкоположение без съгласието и на миряните се счита за „недействително“. Шестият вселенски събор ясно е определил това с шестото си правило. Добре е да се допълни, че ролята на миряните се разширява още по-назад. Има примери, които показват, че миряните имат право не само да избират кандидатите за свещенство, но да участват и във вселенските събори, които формулират учението на Църквата. На първо място можем да посочим свикването на вселенски събори от миряни - от императора и от сената. Како миряни, те са представени с право да говорят, да дават насоки, да защитават своите възгледи, независимо че те винаги са били православни. Миряни също са подписвали съборните решения. Примерът на св. Константин Велики, който председателствал и направлявал решенията на Първия вселенски събор в 325 г., е ясен в това отношение. В Цариградските събори през 1143-1147 г. е взел участие мирянин, когото патриарх Максим и другите епископи са изслушали и са осъдили като еретик. Също така, когато Църквата е осъдила учението на Варлаам и Акиндин и е провъзгласила за православно учението на св. Григорий Палама, сам императорът е бил един от говорителите, който се произнесъл за варлаамитското разбиране като еретическо. В съборите, свикани за възстановяване на единството между римо-католиците и православните, миряни също са взели участие като официални представители на Православните поместни църкви с патриарха и другите досточтимни първоиерарси. Подобен случай е засвидетелстван в 1330 г. в Цариград, когато Св. Синод заедно с императора и сената е разгледал молбата на арменците за единение с Православната църква. Православното изповедание на Могила 1647 г. също е ратифицирано в Цариград с подписите на миряни и четирима патриарси. Учението, че след пресъществуването на хляба и виното по време на св. Литургия те стават Тяло и Кръв Христови, също е формулирано и подписано в 1691 г. от девет епископи и шест миряни на Цариградската

Църква. Така че, нашите неизменните определения на вселенските събори са написани и от миряни, то според всемирните събори и в съзнанието на вярващите основателно се е утвърдила свещената позиция на православните миряни в Църквата като Тъло Христово. На това основание патриарсите на Православната църква в отворено писмо до папа Пий IX през май 1843 г. обявяват миряните като защитници на Православиято. Не на последно място по значение е и участието на миряните в богослужението. Не само делата на тяхната любов, надежда и справедливост, нито само техните материални приношения са които показват свещените им функции и задължения като миряни. Обикновен факт съставя съществената им роля в богослужението. В това участие може лесно да се установи достойнството на миряните в царското свещенство като членове на Тълото Христово. Всеки трябва да знае и признае, че без присъствието, молитвите и вероизповедта на миряните, нашето богослужение е невъзможно. Никое тайнство не е валидно извършено в Православната църква, ако миряните не присъстват и не съединят молитвите си с тези на клириците. **Употребата на множественото число „вие“**, вместо индивидуалното „аз“, показва, че миряните не се обслужват само от клириците, но че и те съслужват и съучастват в духовното подпомагане, та клириците да извършват богослужбата, както Църквата е установила да се прави. „Тези Твои Дарове от въздух, което е Твое, принасяме на Тебе за всички и заряди всички“. „Още Ти принасяме тая словесна безкръвна служба и просим, и молим, и умоляваме: изпрати Твоя Св. Дух върху нас и над тия предлагания Дарове“. В тия думи на св. Литургия какво друго може да е пожелано, ако не активното участие на миряните в изпълнението на тайнството?! **Диалогът по време на св. Литургия е друг пример на ясно доказателство за свещените функции на миряните: не е сам клириктът, който благославя, но и миряните участват в това благословение и взаимно съдействат и съучастват в богослужението.** „Мир на всички“ - казва свещенослужителят и миряните отговарят: „И на твоя дух“.

С изключението на личното молитвено правило, което клириците държат преди отслужване на св. Литургия, във всички други богослужения участват и миряните. Не е ли това конкретно свидетелство за свещеността на миряните? Често пък не се разработва правилно фактът, че някои молитви в св. Литургия трябва да се четат тихо. Поради обстоятелството, че всички молитви са дадени в множествено число и всички участници в богослужбата са включени в тях, няма разделящи основания за тайно четене на някои молитви в тях или във илюминации. Най-вероятно това е установено по практическа причина - възраст за времето и продължителността на службата е малко повод за това указание. В някои поместни Православни църкви тези молитви се четат вече гласно /въпреки някои практическа изключениа/. Трябва да се спомане и добре известното изключение, според което в случая на екстремни обстоятелства, особено при опасност от смърт, миряните са обединени на кръстни дела. Също така във време на война или големи бедствия и разрушения държави от Църквите не биват изключени и пострадали миряни. Тези примери потвърждават съществуващото на Православията единство.

неудобства. Грабна да се спомине и дотрн новостите. Свнко така във време на война или гонения на мирните е разрешено да носят
смихност от смелт, мръщият се обикствани да кръстят деца. Тези примери потвърждават свещенослужителите на православната църква
са. Църквата на божия, жертвени и пострадали християни. Тези примери потвърждават свещенослужителите на православната църква
присъстването им в богослужението е от първа необходимост. Участието им в светите тайнства е не само пасивно присъствие, но по-скоро
упражняване на тяхното царско свещенство. Доброволните им жертвоприношения глж са дарения от сакраментално значаща светлота те ги
посвещават преди всичко като членове на Църквата Христова. Настават дни и идва време, когато откъде не само редният кмет, но и всички
миряни трябва да знаят, практикуват и защитават с думи и на дело Православното в България. Не като пасивни и индиферентни миряни, а
като активни православни българи, на които православната вяра и българската Църква са скъло достойнство. Защото са. Мисловен
Славянобългарски ясно е заявил: „Деца мои Изпълнете моя последен завет: Пазете православната вяра - тази безценен дар, донесен ни от
небето чрез Божия Син Исус Христос. Ако вярата ви е крепка, и вие ще бъдете сиини; отслабне ли тя у вас, и вие ще отслабнете и ще
станете шиячка и роба на други народи. Пазете православната си вяра!“

ТЕМА (№5) Вопрос №5

Въпрос 5

ИКОНИ И ИКОНОПОЧИТАНИЕ

Втората Божия заповед стои в тясна връзка с първата. Докато в първата ни се внушава да познаем Бога и само Нему да служим, във втората ни се забранява да заменяме служението на Бога със служението на нещо друго, което не е Бог. "Не си прави кумир!". Кумирът е идол поставен на мястото на Бога. Кумирът е лъжливо божество, което измества истинския Бог.

Но няма може нещо да измести Бога? Не, разбира се, защото Бог е единственият всемогъщ Господар на вселената. Има обаче хора, които се опитват да заместят Бога с наше нисше и правят това нещо свой бог. Такива са били суверните идолопоклонници. Каго са престанали да служат на истинския Бог, те са се самонаказали с туй, че са взели да се покланят на истукани и да им принасят в жертва дори своите деца!

И евреите били склонни към идолопоклонството. Много пъти те отпадали от истинското богопочитание. За тях Псалмопевецът свидетелства "Смесиха се със езичниците и се научиха на техните дела; служиха на техните истукани, които бяха примка за тях и принасяха синовете си и дъщерите си жертва на бесовете /Пс. 105 : 35 - 37/. Типичен е случаят при планината Синай, където докато Мойсей се бавел да донесе плочите с 10-те Божии заповеди, народът нез наейки, какво е станало с него, си направил златен телец. Всички принесли пред него жертви и викали: "Ето, Израилу, твоят бог, който те изведе от египетската земя" /Изх 32:4/

Виждайки тази склонност към богоотпадане у носителите на истинската религия, Бог заповядал: "Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята, що е във водата, под земята, не им се кланяй и не им служи! /Изх.20: 4 - 5/

На мнозина се струва съвсем несъмнено, че почитанието на Светите икони е грубо нарушаване на втората Божия заповед. Протестантите ни обвиняват в идолопоклонство поради нашето почитание на Светите икони.

Нека проникнем в смисъла на Втората Божия заповед, като направим сравнение между икона и идол. Що е идол? - изображение на божество, което не съществува, но което се представя за съществуващо и иска да измести истинския Бог. Идолът следователно е измама, лъжлив образ за лъжливо божество, бесовска хитрост, с която се цели отклоняване на човеците от истинския Бог. Свети Апостол Павел говори, че "Идолът е нищо в света и че друг Бог няма, освен Единнаго Бога" /Кор. 8:4/

Идолът обаче иска да отнеме славата, която принадлежи на Бога и да отклони суверните хора от пътя на спасението. Чрез втората Божия заповед Господ ни внушава да не отпадаме от вярата в истинския Бог. Чрез нея той ни предпазва от гибел. Който си прави истукани, който им се кланя и им служи, смятайки ги за божества, отказва се от истинския Бог, потъпква Неговата слава и става идолопоклонец.

Такова богоотстъпление ли вършим ние, когато украсяваме храмовете и молитвените къччета с икони и се молим пред тях? Не защото ние не превръщаме иконите в идоли и не ги почитаме заради самите тях, а заради ония овецени образи, които те представят. Иконата не въвежда в измама, както идолите, а говори на сърцето нещо истинно и вярно.

||
И такава оооооотстъпление ли вършим ние, когато украсяваме храмовете и молитвените кътчета с икони и се молим пред тях? Не защото ние не превръщаме иконите в идоли и не ги почитаме заради самите тях, а заради ония овещени образи, които те представляват. Иконата не въвежда в измама, както идолите, а говори на сърцето нещо истинно и вярно.

Иконата не е божество, но образ, който ни представя Бога, ангелите, светлите или картина, която ни рисува някои свещени събития. С какво право ние рисуваме непостижимия Бог? Защо например в иконата на Св. Троица изобразяваме Бога Отца като старец с бели коси /Та няма такъв е Бог Отец?/, а от дясната Му страна второто лице на Св. Троица Божия Син, като по - млад мъж, над тях пък Светия Дух като гълъб? За да представяме така Бога ние имаме библейски основания. Бог в Своята същност е наистина непостижим. Той е дух, невидим, безкраен, всевъзршен. Но ето Той, Непостижимият е благоволил да се открива на някои свети мъже в достъпни видения, понятни за човешкото ограничено съзнание. Така например Св. пророк Данаил свидетелства: "Видях, че бидоха поставени престоли и седна Старият по дни: облеклото му беше бяло като сняг, и космите на главата Му - като чиста вълна" /Дан 7:9/. Разбира се никой няма да каже, че тая картина, в която Данаил видял Бога Отца, изчертва съдържанието на Неговата същност. Но все пак тя ни дава основание да рисуваме в относителна вярност Бога Отца като старец с бяла коса и брада. Бог Дух Свети рисуваме като гълъб, защото той е благоволил да се яви при Кръщенето Господне на р. Йордан, или като огнени пламъчета на главите на апостолите, защото в такъв видим образ е слязъл над тях на Петдесетница. А второто лице на Св. Троица Божия Син ние рисуваме като човек, защото Той е благоволил, бидейки Бог, да стане човек, да приеме плът и да живее между хората! Рисуваме го от дясната страна на Бога Отца, понеже в Писанието тъй е казано за Него: "Господ се възнесе на небето и седна отлясно на Бога" /Марк 16: 19/.
Тъй ги е видял в предсмъртните си видения и Св. първомъченик Стефан, свидетелствайки: "Ето виждам небесата отворени и Сина Човечески да стои отлясно на Бога" /Дея. 7:56/.

Иконите ни говорят истина, разкрита в Священото писание, разказана в неговите божествени страници, или взети от живота на Божияте угодници. Едни икони ни предават Св. Богородица с Богомладенеца на ръце. Други - разни сцени из дейността и чудотворството на Спасителя. Трети - събития от живота на светлите или самите светци. Всичко това е истина. И като истина то силно действа върху дулата на вярващия. То подхранва любовта към Бога и към Неговите угодници. То доближава до Бога. Тук най-добре се чувства разликата между идолите и иконите. Идолите отдаляват от Бога, иконите ни доближават до Него.

Слушайки това, протестантите може би ще се видят принудени да ни кажат: с изобразяването на Бога и разни свещени събития и лица най - сетне можем да се съгласим поради посочените библейски основания. Но защо, вие православните, целувате иконите, защо палите пред тях свещи и кандила, защо им кадите таман, защо им се покланяте, защо се молите пред тях? Нали Исус Христос е казал, че "истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и с истина" защото Отец иска такива да бъдат, които Му се покланят. Бог е дух, и тия, които Му се покланят, трябва да се покланят с дух и с истина" /Йоан. 4:23-24/.

Не се ли забранява тук всякакво почитание на икони и не се ли превръщате вие, православните, в истински идолопоклонници, като се кланяте пред дъските, платната, хартиите, на които са нарисувани иконите?

Какво означава да се покланяш на Бога с дух и с истина? То значи истински да почиташ Бога и да Го обичаш от цялото си същество, за Него да живееш, за Него да си готов да умреш.

Но означава ли това, че е забранено покланянето на Бога и по телесен начин? Съвсем не! Защото и сам Исус Христос се е молил не само с духа Си, но и с тялото Си като е коленнчил с издигнати очи към небето и като е паднал на лицето Си. /Мат 26:39/ /Лук.22:41/

Ако покланянето на Бога с дух и с истина означава отричане на външните форми на богопоклонението, тогава трябва да се отречат не само иконите, но и молитвите, и псалмите, и словословията, защото те съдържат думи, които са нещо не чисто духовно.

Бог никога не е забранявал нищо в Стария, нито в Новия завет външното богопочитание, стига с него да е свързано и вътрешно духовно богопочитание. По същата причина Бог не е забранил правенето на религиозни изображения, а само правенето на кумири, на идолски изображения, които отклоняват човека от истинското богопочитание. Иначе Бог не би заповядал на Мойсей да направи изображения на два златни херувима и да ги постави над Ковчегата на завета, в който се пази двете скрижали с десетте Божии заповеди /Изх. 25:18/

Когато ние в покаяние плачем пред иконите, не сме идолопоклонници, защото плачем пред Бога и пред светлите Му, молим се на Бога и на светлите Му. Целуваме ги, защото ги обичаме. Такива чувства изпитваме, когато гледаме например образа на нашия роден светец - Св. Иван Рилски. Ние дълбоко го почитаме и обичаме!

В тая почит и обич няма нищо идолопоклонническо.

Иконите са осветени от благодатта Божия, която почи върху тях. Те са светини! С тях не можем да се отнасяме като с обикновени предмети, а трябва да ги държим на почетно място. Това може да се стори на протестантите идолопоклонничество, но то съвсем не е така. Кажете на един протестант да стъпчи Библията с крак! Ще я стъпче ли? Защо той се отнася благоговейно към тия листи, към тая материя, от която е направена Книгата на книгите! Не е ли това идолопоклонство? Не защото, ако човек дълбоко се прекланя пред Божиите думи и откровения, не може да има пренебрежително отношение и към хартията, на която са написани. Така е и иконите!

Иконите заслужават благоговейно отношение още и поради това, че много от тях са чудотворни. Когато Исус Христос отивал отивал да възкреси току що издъхналата дъщеря на Иаир, една безнадеждно болна кръвотечаща жена с голям труд си пробяла път сред навалищата, която отвед приискала Спасителя, приближила се незабелязано до Него и си рекла: "Ако се допра само до дрежите Му ще оздравя" /Марк 5:28/ И тя действително с вяра се допряла до Него.

Какво правиш ти жено? Опомни се! Не е ли това идолопоклонство? Пред тебе е живият Христос, а ти чакаш помощ от дрежата Му? Но Господ Исус не е упрекнал в идолопоклонство, а напротив похвалил вярата й: "Дерзай, дъще, твоята вяра те спаси. иди си с миром!" /Лук. 8:48/

Почитането на Свети икони е угодно Богу. Да почитаме Светите икони, които са изображения на истинския Бог и на Божиите угодили. Да си устроим молитвени кълчета в нашите домове и там пред техните образи да палим своето кандилце.

Връщайки се векове назад ние виждаме, че преди IV век Християните употребявали символни изображения Исус Христос във вид на риба, агнец, пастир, Св. Дух като гълъб, Църквата като кораб, християнската надежда като котва, но още в края на III век под влияние на гръцко - римското езичество християнските свещени места били украсявани с исторически образи.

В VII вселенски събор се изтъквало, че още Василий Велики /329 - 379/ отдавал почит на иконите и на светлите. Във времето на византийския император Лъв III Исавриец /717 - 741/ виждал в иконопочитанието вреден за обществото обичай, считал го за суеверие.

На VII Вселенски събор иерусалимският патриарх отправил послание в защита на иконопочитанието. Тържеството на православното настъпвало, когато жена на Теофил, Теодора и майка й Теокиста взели управлението в свои ръце /842 - 856/. Тя прекратила борбата против иконите. През месец февруари 842 г. в Цариград бил свикан събор, който под председателството на патриарх Мегодий потвърдил решението на седемте вселенски събора, възстановил иконопочитанието и предал на атакема иконоборците.